

22 Kasım 2011'de KCK'ye dönük operasyonlarda gözaltına alınan avukatlardan 15'i 22 aydır tutuklu yargılanıyor. 17 Eylül 2013 Salı günü Silivri'de tekrar hakim karşısına çıkacak avukatlardan F.Özgür Erol'un 20 Haziran 2013 tarihli mahkemeye sunduğu savunmasını:

İSTANBUL 16 AĞIR CEZA MAHKEMESİ'NE SUNULAN SAVUNMA METNİDİR

Duruşmaların başlangıcından beri vefayla, sebatla yurt içinden ve yurt dışından tüm meslektaşlarımıza selam ve sevgilerimi sunarak başlamak isterim. Özellikle de şimdi aramızda olamayan, haksız bir operasyonla tutuklanan sevgili ÇHD üyesi avukat arkadaşlarımızı selamlıyorum.

1976'da Ankara'da doğup Denizli'de büyüdüm. Aslen Muşluyum. Belirli bir inkâr ve asimilasyon siyasetinin sonucu olarak bırakınız Kürtçe öğrenebilmeyi, gençlik yıllarıma dek Kürtlükten bile pek haberdar değildim. Aile kültürümde Kürtlük ağır basmakla birlikte, Türklük de, belki diğer etnik unsurlar da mevcuttur. Karmadır yani ve bundan büyük mutluluk duyarım. Kürtçe ve Türkçe her ikisi de benim kültürümdür, ayırmıyorum. Ancak eşit düzeyde öğrenme fırsatım ve bugün tercih yapacak kadar bilme olanağım olsaydı şu ifadeyi kesinlikle Kürtçe verirdim. Çünkü yoksanan, hiçleştirilen parçam odur, Kürtlüğümdür. Ancak işte 20 aydır tutukluyum ve cezaevi her yaş ve gruptan Kürtlerin toplanarak kapatıldığı bir kamp gibi. Bu da benim için Kürtçeyi öğrenme fırsatı oldu. Bana bu fırsatın sunulmasına teşekkür edecek değilim ama insan Nietzsche'nin haklı olabileceğini düşünmeden edemiyor: Öldürmeyen darbe güçlendiriyor...

Yaşım itibariyle 1990'lardan bu yana ülkemizin siyasi kronolojisinin tanığıyım. 1995'te ilk kez Batman'a gidişimi hatırlarım. Yaz aylarıydı ve 50'yi bulan sıcakta sokaklarda tişörtlü, gömlekli insan görememek beni çok şaşırtmıştı. Herkes evden çıkarken ceket giyip çıkıyordu. Nedenini sorduğumda, kontra saldırılarına karşı üzerleri "doluymuş" gibi göstererek caydırıcı olmaya çalıştıklarını söylediler. 1990'larda on binin üzerinde insan sokaklarda, yol ortasında infaz edildiler. 90'lardan bu yana herkes için çok şey değişti, Kürtler için de öyle. 2010'larda on binlerce Kürt artık fiziken öldürülmüyor, bir şafak vakti evinden alınıp cezaevlerine dolduruluyor. Biz tutuklandıktan üç ay sonrasıydı, TV'de bir vesileyle Diyarbakır Emniyet Müdür Yardımcısı konuşuyordu. Bir köyden operasyondan dönüyorlarmış. Dedi ki, "Gittik, baktık ama şimdiye dek o kadar çok insan almışız ki, köyde erkek kalmamış!" Allah söyledi dedikleri bu olsa gerek.

İşte KCK operasyonları, Kürt meselesinde devletin yargısız infaz sürecinden yargılı infaza geçiş kararlılığının ifadesidir. Sadece son üç yıllık dilimde 30 binin üstünde gözaltı, 10 binin üstünde tutuklama yapıldı. Aslında siyasal iktidar kendi eliyle dünyanın en entelektüel örgütünü oluşturdu bu sayede. Bir örgüt düşünün ki, binlerce yönetici ve üyesi akademisyen, yazar, gazeteci, milletvekili, belediye başkanı, doktor, avukat, öğrenci, öğretmen, işçi ve sendikacı olsun; yaş profili 17'sinden 77'sine uzansın; her meslek erbabı, halkın her kesimi bulunsun! Olağan bir muhakeme, "Böyle örgüt mü olur?" diye sorar. Ya da bir an olağan dışı düşünüp bu iddiaların doğru olduğunu kabul edelim; o zaman da şu soru gelir: Siz bu kadar insana karşı "terörle mücadele" ettiğinizden emin misiniz? İşin doğrusu KCK davalarının ardında güvenlik bürokrasisinde konumlanmış bir grubun Kürt siyasetini yargı marifetiyle bastırma ve bu yolla Türkiye siyasetini dizayn etme yaklaşımı vardır.

Bu yaklaşımın ne kadar pervasızlaşabileceğine bugün Türkiye toplumu da tanıklık ediyor. 1 Mayıs ve Taksim olaylarında polisin gaz silahını göstericilere hangi açıyla ateşlediğine dikkat ettiniz mi? Bu tarz bir atış ölüme kast değil midir? Peki, soruşturulan var mıdır? Uludere-Roboski'de 34 insan iki saat içinde paramparça edildi, bırakalım tutuklamayı, soruşturulan var mıdır? Bu anlayış, 1 Mayıs'ta 17'sindeki Dilan'ın kafasına 15 metreden gaz bombasını sıkarak, ertesi gün il valisine Dilan'ın "militan" olduğunu açıklattırır, aynı akşam TV'lere Dilan'ın elindeki sirke şişesini molotof diye dağıtıp yayınlattırır. Taksim direnişinde daha ilk gün 13 kişinin baş bölgesine gaz mermisinin isabetiyle ağır yaralanması tesadüf müdür?

İşte 22 Kasım 2011 sabahı 06.00 – 07.00 sularında bu mekanizma bu kez bizim için çalıştı. Bırakalım Türkiye tarihini, dünya hukuk tarihinde bir ilk sayılacak çapta bir operasyon düzenledi. 46 avukat, 3 büro çalışanı, 1 gazeteci bir sabah evlerinde tüm sıfatlarından arındırılarak uyandırıldı. Evler, bürolar, araçlar, dosyalar, özel ya da mesleki hiçbir mahremiyet bırakmayacak şekilde dağıtıldı, el konuldu. Özel yetkili bir savcının istemi, mahkemenin kararıyla Misak-ı Milli dâhilinde onlarca ilden toplanan bu insanlar, o sabah "örgüt üyesi" olduğumuzu öğrendik. Emniyetin loş hücrelerine kapatıldık ve 24 saat görüşme yasağı konuldu. Biz o hücrelerde habersiz bekletilirken, 22 Kasım gecesi, hakkında gizlilik kararı olan dosyamızdaki bazı fotoğraflar ve uydurma ithamlar basına verilmiş bile. Hâkimin gizlilik kararı verdiği, soruşturma savcılığının çekmecesinde bulunan, benim ve müdafimin ulaşamadığı bir dosya TV kanallarına neden ve nasıl iletilir? Bu, en basitinden TCK m. 257 bağlamında bir suç oluşturmuyor mu? Söz konusu olan, mağdur olan biz isek, elbette oluşturmuyor.

Yani çukurlar derin kazılmıştı. Çoktan örgütün "şahdamarı" , şusu, busu ilan edilmiştik. Anlattıklarım bir kara mizah öyküsü değil, Türkiye hukuk pratiğinin, Dünya yargı deneyimine eşsiz bir armağandır. Bu hikâyenin devamı da var, ama burada durup, biraz da buraya neden geldiğimize bakalım.

Tutuklu arkadaşlarımla birlikte Kürt ve avukat olmanın dışında bir ortak özelliğimiz de Sn. Abdullah Öcalan'ın avukatları olmamızdır. Sn. Öcalan 14 yıldır İmralı adasında tutulmasına, 14 yıldır avukat görüşmeleri yapılmasına rağmen, İstanbul Özel Yetkili Savcılığı birden 2010-2011 yıllarında burada bir örgüt faaliyeti olduğuna karar verdi. Şimdi bu ilginç bir detaydır ve biraz irdelemek gerekir.

İmralı Cezaevi hiçbir zaman standart ve olağan bir hukuki mekân olmadı. Çeşitli gerekçelerle her zaman bir "istisna" mekânı olarak konumlandırıldı. Biz avukatlar Türkiye'deki her cezaevine her gün kimliğimizi göstererek gireriz. İmralı için ise bir gün öncesinden (ki bu Salı günüdür) ve Asrın Hukuk Bürosu (AHB) faksından Bursa Cumhuriyet Başsavcılığı'na başvuru zorunluluğu vardır. Talep kabul edildiğinde, konvoy denilebilecek bir güvenlik altında, devletin tahsis ettiği araç ve gemilerle, yine onların belirlediği noktalardan geçerek gideriz. Üzerimizdeki elbiseler soyulur, x-ray ve radyasyon taramasına tabi tutulduğumuz 10'a yakın aramadan geçeriz. Tüm bu aşamalarda yanımıza kalem dahi almamıza izin verilmez. Görüşme boyunca devlet görevlileri yanı başımızda her şeyi dinler ve kaydeder. Görüşme haftanın bir günü ve bir saattir ama tüm bu prosedürler ve yol toplandığında 12-14 saatlik bir işlem süreci çıkar ortaya.

Şurası önemli: Devlet araç ve gemi tahsis etmediği sürece avukat görüşmesi gerçekleşemezdi. Ülkedeki siyasal atmosfer her dönem oradaki görüşme periyotlarına yansırı. Bir çatışma, gerilim mi var Kürt meselesinde, o hafta ya gemi bozulurdu ya hava. Öyle ki, 2010'a dek 11 yıllık kesitte yılda 52 hafta gerçekleşmesi gereken görüşmeler 20-25 hafta yapılabiliştir.

Hatta bu keyfiyet "tecrit" ana başlığı altında benim de temsilcisi olduğum bir başvuru olarak halen AİHM önündedir.

Ancak bu 14 yıl içinde görüşmelerin kesintisiz olarak her hafta yaptırıldığı, hiç hava ve gemi muhalefetinin olmadığı bir dönem var: 2010 ile 2011 Temmuz'a dek olan dönem! Avukatlar her hafta çağırıldı ve götürüldü. Neden? Çünkü 2009'dan itibaren Kürt sorununda çözüm arayışları temelinde İmralı'da devlet heyetiyle bir görüşme süreci başladı. Bu görüşme- ilişkilerle bağlı olarak 2010 yılı ve 2011'in ilk yarısı ateşkes ve eylemsizlik çağrıları ile çatışmasızlık içinde geçti. Türkiye bu çatışmasızlık ortamında bir referandum ve bir seçim geçirdi. Çünkü Devlet Akli diyebileceğimiz rasyonel bir yaklaşım, sorunun gerçek muhataplarıyla çözümlenebileceğini fark etmiş, hükümet de buna destek vermişti.

Şimdi dikkat edilsin, toplu olarak tutuklanmamızla sonuçlanan soruşturma tam da bu dönem, yani Mart 2010'dan itibaren başlar. Ve biliyoruz ki, tutuklanmamız, tam da bu diyalog zemininin bozulması sonucu gerçekleşti. Şunu sormamız gerekiyor: Neden 13 yıllık avukat görüşmelerinin 2010-2011 kesiti soruşturma konusu oldu? Bu iki yılın ayırıcı özelliği, çatışmasızlığın sağlanması, nispeten kansız ve huzurlu bir ortamın gerçekleşmesi, Kürt sorununa dair barışçıl-medeni bir çözüm ihtimalinin tartışılması değil miydi? Güya "önderlik komitesi" gibi hukuk garabeti bir suçlama ile karşı karşıya iken neden gözaltında "mülakat" denilen görüşmelere çağrılıp İmralı'da görüşme yapan heyete, heyet üzerinden gerçekleşen mektup trafiğine dair sorulara muhatap olduk? BİR AKIL acaba şöyle mi düşündü? "Bu avukatları topyekûn alır, ciddi suçlamalara boğar, haklarında medyaya haberler servis eder, kullandıkları ve gözden çıkarıldıkları hissini yaratırız. Onlar da bu tepkiyle çıkıp müzakereyi yürüten heyete ve bu sürece dair bildiklerini teşhir ederler!"

Bunun yabana atılır bir tez olmadığına kanıtı, bizlerden iki ay sonra 07 Şubat 2012'de bu kez müzakereleri yürüten devlet heyetini, hatta dolaylı olarak Sn. Başbakan'ı hedef alan savcılık soruşturmasının açığa çıkmasıdır. Sıradan avukatlar, sıradan insanlar olabiliriz ancak Kürtleri ve Türkleri daha fazla çatıştıracak her girişime mesleki ve ahlaki olarak kapalı insanlarız. Bizi adliye hücrelerinde sabahlatırken, "Bu tufandır, daha tsunami gelecek" diyenler, hesaplarını yanlış yaptılar. Bu sorunun bugün olduğu gibi, gerçek muhataplarıyla ve diyalog yoluyla çözümüne inanmış biri olarak, bu yönde samimi girişimlere ve barış ahdine vefa bizim için esastır. Yüzyıl da tutuklu kalsam, soğukkanlılıkla beklemeyi, bir günlük "özgürlük" için her türlü kirli, savaş yanlısı oyuna alet olmaya yeğ tutarım.

Bugün açıklıkla söyleyebiliriz, bu operasyon Sn. Öcalan'a, Kürt sorununda müzakereye dayalı çözümü savunan aktör ve taraflara ve son olarak avukatlık mesleğine dönük yapılmıştır. İnsan sormadan edemiyor bu operasyonculara: MEMNUN MUSUNUZ? 2012'den bu yana üç bin Kürt ve Türk gencinin ölümü içinizi hiç mi sızlatmadı? Neye yaradı? Suçladığınız dönemler eylemsizlikle, diyalogla geçmişti. Ve 2013 itibarıyla yeniden, üstelik bu kez daha aleni, daha siyasi, daha organize ve geçmişten dersler çıkararak bir müzakere ve çözüm süreci yürüyor. Mektuplar, mesajlar, kongreler gerçekleşiyor. Ve altı aydır bu ülkede kan akıyor. Tüm bu süreç çözümün gerçek muhatabı olarak Sn. Öcalan'ın devreye girmesiyle gerçekleşiyor. Bütün bunlara söyleyebilecek tek sözüm var: Tüm kalbimle destekliyorum, barış için her iki taraftan emek verenlere şükranlarımı sunuyorum. Yolları açık olsun.

Açık söylemek gerekirse, bu iddianamedeki suçlamalara karşı bir savunmam yapıp – yapmama konusunda kararsızdım. Avukatlık mesleği şahsımızda aşağılanmıştır. Bazen kötülüğü sadece kötülük olarak görmek ve bir kenarda bırakmak gerekir; ona itiraz etmek için

bile tartışmak, kötülüğe hak etmediği anlamlar kazandırabilir. Ancak bugün bazı iddialara yanıt veriyor, konuşuyorsam, sebebi, bu yeni dönemin barış umuduna şahsımızda bir şans tanımak ve güçlendirmek içindir. Dolayısıyla ihtiyacımız olan şey de tepkisellik değil etkinliktir.

.....(Ara bölümde “İddianameye İlişkin Hukuki Değerlendirme” ektedir.).....

Dosyaya ilişkin tek ve temel tanık talebimiz, kendisinin de talep ettiği üzere Sn. Öcalan’ın dinlenilmesidir. Dosya konusu olaylara dair tüm fiil söylemlerin tek tanığı kendisidir. Duruşmaların başlangıcından beri ısrarla vurguladığımız bu talebi karara bağlamak yerine, diğer tali tanık dinlemeleri ile meşgul olunmasını doğru bulmuyoruz.

İddia makamının, “şüphelilerin Asrın Hukuk Bürosu (AHB) adı altında örgütsel faaliyet için toplanan kişiler olduğu, müvekkile hukuki yardımda bulunmadıkları” söylemi mesleğimizin onuruna hakarettir. Bizim hukuk ve adaletten anladığımız şey “eşittir devlet” değildir. Bugün soruşturma konusu yapılan Çağdaş Hukukçular Derneği, Asrın Hukuk Bürosu ve daha birçok demokratik hukuk birimi, Türkiye’de az kişinin savunmaya cesaret edeceği muhaliflerin, yok sayılanların haklarını savundular. Hukukun, sadece devletin egemenlik kudretini arkasına alarak uygulanacak bir şey olmadığını, yönetilenlerin de hukukunun olduğunu gösterdiler. Aynı fakültelerde okumuşuz; iddia makamı o fakültelerde okutulanlardan sadece “Devlet”i özümsemiş olabilir, biz ise Demokrasi’yi ve Hak Kuramı’nı öğrendik. Bu salonda yargılayan ve yargılanan, iddia eden ve savunanlar olarak hepimiz hukukçuyuz. Şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim: Şu bileşen, şu tablo on kez daha kurulsaydı, o iddia makamında oturmak, o iddianameyi kaleme almaktansa her seferinde sanık koltuğunda oturmayı tercih ederim.

Sonuç olarak; son dönemde İmralı’da yürütülen çözüm görüşmeleri, müvekkilimizin hem kamuoyuna hem örgüte ve devlete açık bir şekilde iletilen mesaj ve mektupları, bütün bunların Türkiye’de sosyal barışa sağladığı katkılar, 2010–2011 sürecinde izlenen yöntemin doğruluğunun teslim edilmesidir. Aynı zamanda Sn. Öcalan’ın barış sürecindeki kurucu rolünün de göstergesidir. Esasen tutuklanmamız hem Sn. Öcalan’a hem onun vesilesiyle yürütülen müzakere yöntemine vurulmuş bir darbeydi. Bugün yeniden aynı yöntemin daha aleni bir şekilde gerçekleştiriliyor olması, bu dosyayı da hukuki, toplumsal ve siyasal açıdan konusuz bırakmıştır. Bu dosyadan bütün avukat arkadaşlarımızla birlikte beraatle çıkacağımızdan eminim. Zira bırakalım illegal bir fiili, taksirli bir eylem, görev suçu dahi yoktur. Aksine görev sosyal barışa hizmet edecek şekilde iyiye kullanılmıştır ve barış tarafı olan herkes, her kurum bunun hakkını teslim edecektir.

Elbette bu denli çapraşıklaşmış bir sorunda, güvensizlik ortamında gelgitler yaşanması ve bunun bedelini bazı insanların ödemesi sıklıkla rastlanan bir durumdur. Evet, mağdur edildik ama her şeye rağmen ülkemizde sosyal birliktelik sağlanacak, barış kazanacaksa, eminim buradaki her arkadaşım yaşadığı sıkıntılara tek bir “ah” çekmeden katlanacaktır.

Sonuç Hacıvat’ın Karagöz’e dediği gibidir:

“Dert etme karagözüm
Yüzyıl yatar çıkarız
Herkes gider biz kalırız...”

Saygılarımla
Faik Özgür EROL

20.06.2013